

2001. augusztus10. - **Unokák gyönyörködnek a nagyapák munkájában**

Sűrű, sötét fellegek gyülekeztek a város egén, és tárogató szomorkás hangját kapta föl a szél azon a júliusi estén, amikor a Kossuth téren ünnepélyesen megnyitották az évezred első erdészeti vándorgyűlését.

2001, a bibircses nyír éve, talán éppen ezért esett az Országos Erdészeti Egyesület választása a Nyírségre. Nemcsak Nyíregyházán, de a beregi, szatmári falvakban is nagy feltűnést keltett a népes társaság.

- Egyéves előkészítő munka előzte meg az egyesület vándorgyűlését, amelynek mottója: „A víz és az erdő” - mondja Kovács Gábor, a Nyírerdő Rt. vezérigazgatója. - Nagy megtiszteltetés számunkra, hogy három évtized után ismét vendégül láthatjuk az ország minden részéből az erdész kollégákat.

A hatszáz fős csapat három csoportban járta be a szatmár-beregi tájat. A szakmai programokon kívül nem tévesztettük szem elől a természetvédelmi látnivalókat és a műemlékeket sem.

Amikor egy évvel ezelőtt a szervezők elhatározták, hogy a víz és az erdő kapcsolatát választják a vándorgyűlés témájának, még nem gondolták, hogy mily szomorú aktualitása leszen a gondolatoknak. Egy évvel ezelőtt Vásárosnaményban a Bereg-Expón, a Tisza csöndesen, „oly simán, oly szelíden ballagott” a part alatt, aztán bekövetkezett a tragédia, ahogy Petőfi írta 1847 februárjában: „Mint az örült, ki letépte láncát, / Vágtatott a Tisza a rónán át ...” Jánd, Gulács, Tivadar nevét a téli árvíz idején tanulhatta meg az ország. A falvakban időnként megállásra kényszerülünk, egy-egy munkagép forgolódik az úttesten: folyik az újjáépítés. Óriási tábla adja tudtunkra a falu határában, mely vállalat kapta a megbízatást a bizodalom újjáélesztésére. Mert bizony sokaknak már elveszett minden reménye, amikor vályogházaik megadták magukat a víz nyomásának. A téglaházak állták a folyó támadását, de a külső vakolatot le kellett verni, hogy kiszáradhassanak a falak. E Tisza menti falvak majd minden utcájában építkeznek és bizakodnak, ősre állni fog a házuk. Tivadarral átellenben fekszik Kisar, a két települést a Tisza-híd köti össze. A Petőfi-tölgy, amelynek tövéből a költő a hagyomány szerint szemlélte a folyót, már kipusztult. Állnak viszont kortársai a védett legelőn. Megejtően szép vidék. Útba ejtettük a szatmárcsekei híres, csónakfejfás temetőt is, ahol a Himnusz szerzőjének, Kölcsey Ferencnek a síremlékét szorgos kezek éppen felújítják. A temetőkeret Mursa Edit és négy helybéli társnője tartja rendben, alkalmi idegenvezetőként büszkélkedve a világörökségébe illő munkahellyel. A túristvándi vízimalom szűknek bizonyult, amikor az arra járó autóbusz-karaván közönsége rázúdult a zakatoló látnivalóra. A kíváncsiak között, hazai kísérettel, föltűnt néhány külföldi is. Láthatóan egyik ámulatból a másikba estek az 1700-as években épült őrlőmű láttán, hisz e helyen már a XIV. században is molnárkodtak. Egy kőhajításnyira élénk vízi tábori élet zajlik, pecások, kenusok élvezik a piciny Túr békés nyugalmát.

Ahogy haladunk délnyugati irányban Nyírbátor felé, egyre inkább az az érzésem, hogy hamis képet őriztem magamban erről a keleti megyéről. Éppen ideje lebontani előítéleteinket. Nem szegény-szerencsétlen vidék ez. Bár hol árvíz, hol aszály sújtotta földjeit, a tehetséges és szorgalmas népen nem tudott úrrá lenni, ha már tatárt, törököt, orosz túlél.

Az ország keleti csücskében, a teremi határban, hatvanhat évvel ezelőtt, erdész elődeinknek furcsa ötletük támadt: megmutatjuk a jenkiknek, „itt van Amerika, itt van Amerika”. És a humuszos homoktalajba két ízig-vérig amerikai fafajt, feketediót meg vörös tölgyet ültettek. A mára huszonhat méteresre nőtt fák mellmagassági átmérője harminc-negyven centiméter, és az

Amíg a fák eljutnak a vágásérettségig (Szabad Föld)

Írta: Adminisztrátor

2010. szeptember 28. kedd -

állomány évente hektáronként kilenc köbméterrel gyarapodik. Négy év múlva eljut a vágásérettség korába. És akkor majd betakarítás lesz. Nem irtás, aratás. A munka jutalma. Nagyapáink munkájának megérdemelt jutalma.

Nyírbátorban a XV. századi református templom nyűgözte le seregletünket. Megmásztuk az ország legmagasabb, fából - szög nélkül - épült harangtornyát; és meghallgattuk Galambos József orgonajátékát,

valamint a Brass in the Five rézfúvóskvintett műsorát.

Nyíregyházán folytatódott a program, a múzeumfalu bejáratában szakajtóból pogácsával kínáltak és szilvóriummal koccintva fogadtak bennünket. A sóstói skanzen jelentősen gyarapodott. A tanyasi két tantermes iskola egykori tanítónőjének egyik okmányán fölfedeztem Csenki Imre karnagy kézjegyét: a debreceni református kollégium tanáraét. Ő írta alá a karvezetésre jogosító oklevelet. Másokhoz hasonlóan én is évfolyamtársaimat kerestem, s a megtalált kilenc közül volt, kivel harminc éve nem láttuk egymást.

Másnap délelőtt a város szabadtéri színpadán folytatódott a közgyűlés. Ekkor került sor a szakmai elismerések, kitüntetések átadására. Káldy József elnök Kaán Károly- és Bedő Albert-díjakat adott át a szakma kiemelkedő egyéniségeinek.

Végül Kovács Gábor átadta a vándorzászlót a jövő évi találkozó rendezőjének, Csonka Tibornak, a Gemenc Rt. vezérigazgatójának. Találkozunk 2002-ben, Baján... ZÉTÉNYI ZOLTÁN